

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAOCZNY

Dnia 19 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko **A. M.**

o zapłatę

I zasądza od pozwanej A. M. na rzecz powoda (...) (...) (...) z siedzibą w W. kwotę 565,99 zł (pięćset sześćdziesiąt pięć 99/100 złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III zasądza od pozwanej A. M. na rzecz powoda (...) (...) (...) z siedzibą w W. kwotę 254,00 zł (dwieście pięćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Zarządzenia:

1. odnotować w rep. C
2. odpis doręczyć:
 - pełnomocnikowi powoda
 - pozwanej z pouczeniem o sprzeciwie
3. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) (...) z siedzibą w W. wniósł w dniu 12 kwietnia 2018 r. pozew przeciwko A. M. o zapłatę kwoty 2.234,81 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu, wskazując, że dochodzona wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną należności wynikającej z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej w dniu 21 listopada 2014 r., którą powód nabył na podstawie umowy o przelew wierzytelności zawartej z poprzednim wierzycielem. Powód wskazał, że na żądaną kwotę składają się: kwota 131,83 zł z tytułu faktury (...), kwota 69,90 zł z tytułu faktury (...), kwota 38,56 zł z tytułu faktury (...), kwota 1.122,98 zł z tytułu

noty obciążeniowej (...) i kwota 499,00 zł z tytułu noty obciążeniowej (...) oraz odsetki ustawowe naliczone od dnia następnego po dniu wymagalności każdej należności do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

(pозew – k. 12-15)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 listopada 2014 r. A. M. zawarła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę abonencką nr (...).

(niesporne, nadto umowa z załącznikami - k. 61-68)

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawił z tytułu świadczenia usług na podstawie w/w umowy następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 13 grudnia 2014 r. na kwotę 131,83 zł z terminem wymagalności na dzień 27 grudnia 2014 r.,

- nr (...) z dnia 13 stycznia 2015 r. na kwotę 69,90 zł z terminem wymagalności na dzień 27 stycznia 2015 r.,

- nr (...) z dnia 13 lutego 2015 r. na kwotę 38,56 zł z terminem wymagalności na dzień 27 lutego 2015 r.

oraz następujące noty obciążeniowe:

- nr (...) na kwotę 1 122,98 zł z terminem wymagalności na dzień 25 marca 2015 r.,

- nr (...) na kwotę 499,00 zł z terminem wymagalności na dzień 11 maja 2016 r.

(niesporne, nadto dokumenty rozliczeniowe – k. 55-60)

W dniu 2 grudnia 2016 r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (zbywcą) a (...) (...) (...) z siedzibą w W. (nabywcą) zawarta została umowa przelewu wierzytelności, na mocy której zbywca przeniósł na rzecz nabywcy wierzytelności pieniężne przysługujące zbywcy od abonentów wynikające z niezapłaconych opłat abonamentowych oraz faktur i not obciążeniowych, w tym wierzytelność wobec A. M. w łącznej kwocie 1.862,27 zł, wynikającą z dokumentów: (...) (kwota 131,83 zł), (...) (kwota 69,90 zł), (...) (kwota 38,56 zł), (...) (kwota 1.122,98 zł) i (...) (kwota 499,00 zł).

(niesporne, nadto umowa przelewu wierzytelności – k. 28-32v, wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 02.12.2016 r. – k. 52)

Pismem z dnia 4 stycznia 2018 r. (...) S.A., działający jak zarządzający wierzytelnościami (...) (...) (...) z siedzibą w W., wezwał A. M. do zapłaty kwoty 2.202,66 zł z tytułu niezapłaconych faktur i odsetek naliczonych do 11 stycznia 2018 r.

(niesporne, nadto wezwanie do zapłaty - k. 54)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie twierdzeń powoda wskazanych w pozwie oraz na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych istotnych okoliczności.

Wobec faktu, iż pozwana nie stawiła się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożyła odpowiedzi na pozew, ani w inny sposób nie zajęła stanowiska w sprawie, zaszyły warunki do wydania wyroku zaocznego – zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. Według treści § 2 wskazanego przepisu sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach

faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości. W niniejszej sprawie nie budziły one wątpliwości Sądu.

W ocenie Sądu żądanie powoda zasługiwało na uwzględnienie w części dotyczącej należności stwierdzonej notą obciążeniową nr (...). Twierdzenia powoda co zasadności oraz wysokości żądania w powyższym zakresie były w ocenie Sądu wiarygodne, a zatem należało uznać, że powodowi należy się z tego tytułu od pozwanej zapłata kwoty 499,00 zł tytułem należności głównej oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone za okres od dnia 12 maja 2016 r. (tj. od dnia następnego po terminie zapłaty wynikającym z przedmiotowej noty obciążeniowej) do dnia 11 kwietnia 2018 r. (tj. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu) skapitalizowane na kwotę 66,99 zł, a więc łącznie kwota 565,99 zł.

W pozostałym zakresie żądanie powoda uległo przedawnieniu.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, natomiast w myśl § 2¹ tego przepisu po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. To ostatnie unormowanie zostało wprowadzone do Kodeksu cywilnego ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz.1104) z dniem 9 lipca 2018 r. i stosuje się je do roszczeń, co do których nie podniesiono zarzutu przedawnienia przed tą datą (art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej), a tym samym na jego podstawie przedawnienie jest uwzględniane przez sąd z urzędu.

Zgodnie z dyspozycją art. 118 k.c. (w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie w/w ustawy nowelizującej – zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 tej ustawy) jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Wobec powyższego Sąd uznał, że do roszczenia powoda z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, jako do roszczenia związanego z prowadzeniem przez powoda działalności gospodarczej, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia, o którym mowa w art. 118 k.c.

Wskazać następnie należy, że zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Skoro więc w niniejszej sprawie terminy zapłaty należności z tytułu świadczonych przez poprzednika prawnego powoda usług przypadają odpowiednio na dzień: 27 grudnia 2014 r. dla faktury (...)/01, 27 stycznia 2015 r. dla faktury (...)/01, 27 lutego 2015 r. dla faktury (...)/01 i 25 marca 2015 r. dla noty obciążeniowej (...), to należało uznać, że przedawnienie roszczeń wynikających z tych dokumentów księgowych nastąpiło z upływem trzech lat, a więc odpowiednio w dniach: 27 grudnia 2017 r., 27 stycznia 2018 r., 27 lutego 2018 r. i 25 marca 2018 r.

Jak wynika natomiast z akt sprawy powód wytoczył powództwo w dniu 12 kwietnia 2018 r., tj. po upływie biegu trzyletniego okresu przedawnienia w stosunku do należności wynikających z w/w faktur i noty obciążeniowej.

W tym stanie rzeczy uznać należało, że roszczenie powoda zarówno co do należności głównych wynikających z faktur o nr: (...) i noty obciążeniowej nr (...), jak i co do odsetek żądanych przez powoda od każdej z tych należności, uległo przedawnieniu. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, jak i poglądami doktryny, roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (m.in. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie III CZP 42/04, opubl. Lex nr 141130).

Podsumowując powyższe Sąd w pkt. I wyroku, na podstawie art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1954) w zw. z art. 509 k.c., zasądził w pkt. I wyroku od pozwanej na rzecz powoda kwotę 565,99 zł, a na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 482 § 1 k.c. Sąd zasądził również odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie tej kwoty od dnia 12 kwietnia 2018 r. (tj. od dnia wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie Sąd w pkt. II wyroku, na podstawie 117 § 1 i 2¹ k.c. oraz art. 118 k.c., oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. III wyroku na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 3 w zw. z § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265) - zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, obciążając nimi pozwaną proporcjonalnie do wyniku postępowania. Powód poniósł koszty w kwocie łącznej 1 017,00 zł, na którą składają się: 100,00 zł opłaty sądowej od pozwu, 900,00 zł kosztów zastępstwa procesowego i 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Roszczenie powoda uwzględnione zostało w 25%, a zatem taką część kosztów w łącznej kwocie 254,00 zł Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda.

Wydając wyrok zaoczny Sąd, na podstawie art. 333 § 1 k.p.c., jest zobowiązany z urzędu nadać wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, o czym orzeczono w pkt. IV sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce „uzas”,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnom. powoda,
3. akta z wpływem lub za 30 dni.